

mael, som Lovforslaget oprindeligt har havt og endnu har, saa at der ikke er noget Væsentligt til Hinder for at gaae ind derpaa. Det er imidlertid en Selvfølge, at jeg som Forslagsstiller foretrækker den oprindelige Form. Et æret Medlem af Udvalget, den 3die Landsstingsmand for 5te Kreds (Jesperen), havde fra Begyndelsen af antaget, at Sagen var for ubetydelig til, at den behøvede en ganske særegen af Menigheden valgt Bestyrelse, men var, for at fremme Sagen, i Udvalget gaaet ind paa en Modification. Han meente endnu, at Sogneforstanderskaberne gjerne kunde bestyre det frie Fattigvæsen. Jeg troer nu rigtignok, at Sagen er i sit Væsen af ikke ringe Betydning og kan i sin Udvikling faae en meget stor Betydning, og at det for Sagen selv er meget ønskeligt, at Bestyrelsen bliver en særegen, og at Sagen igjennem denne fremtræder saameget som muligt som et Menighedsanliggende, men paa den anden Side skal jeg, baade med Hensyn til de fra denne Tale og fra den ærede 2den Landsstingsmand for 5de Kreds (Beutner) faldne Vitringer, atter bemærke, at jeg troer ikke, at Sogneforstanderskabets Indflydelse vil blive saa stor, at Lovforslagets Formaal ikke vil kunne opnaaes, idet det frie Fattigvæsen usformærket vilde glide ind under det tvungne og lovbestede. En anden æret Collega i Udvalget, den 4de Landsstingsmand for 6te Kreds (Flensborg,) har begrundet den sidste Deel af sit Forslag, som jeg ikke har kunnet tiltræde, dermed, at den i Paragraph 7 omhandlede Afgift i det Hele er frivillig, da han var af den Formening, at den bestaaende Lovgivning ikke paabød en saadan Afgift. Efter den Erfaring, jeg har, og forsaavidt jeg forstaaer de paagældende Lovbud, veed jeg dog ikke rettere, end at denne Afgift virkeligt er paabudt, at der skal erlægges en

saadan Afgift, medens derimod Størrelsen er frivillig, og der er ingen Modsigelse mellem det, at Fattigvæsenet har en hjemlet Ret dertil, og at Afgiften er frivillig, idet den nemlig paa den ene Side er tvungen, forsaavidt den skal erlægges, men frivillig med Hensyn til Størrelsen. Jeg troer ogsaa, at vedkommende Retsbetjent gaae ud fra denne Forudsætning, idet de, saavidt mig bekendt, ikke antage noget Document til Thinglæsning, førend de have erholdt en Attest om, at der er givet Noget i denne Anledning til Fattigvæsenet. Imod hvad der af den ærede 1ste Landsstingsmand for 5te Kreds (Drejer) blev bemærket, at naar Tavlen skulde ombæres under Slutningspsalmen, vilde den formeentlig kun indbringe Lidet, da de fleste Kirkegængere da antoges at være borte, skal jeg kun bemærke, at denne Skik eller rettere Ufsik, at forlade Kirken strax efter endt Prædiken, dog ikke er saa ganske almindelig, men at mange Steder, navnlig paa Landet, den allerførste Deel af Menigheden bliver tilstede, indtil Guds-tjenesten er forbi, og at det heller ikke vil være vanskeligt for en Præst i denne Henseende at virke til god kirkelig Orden. Tværtimod at Forventningen om Tavlen's Ombæring skulde bortfræmme Noget, troer jeg, at den, naar Gaven virkelig kan komme de Trængende til gode, vil bringe En og Anden til at blive for at yde sin Skærv. — Den ærede Landsstingsmand for Færøerne (C. C. Dahlerup) talte om det Upassende og Stødende i, at Givernes Navne skulde opgives i Regnskabet. Men derom indeholder Lovforslaget ikke den fjerneste Antydning; og saaledes har jeg heller aldrig tænkt mig det; navnlig kunne de Bidrag, der indflyde gennem Tavlen, ingenstunde saaledes controlleres i Regnskabet, at Givernes Navne kunne blive nævnte.